PIRMĀ MOZUS GRĀMATA

SAUKTA

GENESIS

1. NODAĻA

1 Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.

2 Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.

3 Un Dievs sacīja: „Lai top gaisma.“ Un gaisma tapa.

4 Un Dievs redzēja, ka gaisma ir laba, un Dievs atšķīra gaismu no tumsas.

5 Un Dievs nosauca gaismu par dienu, bet tumsu par nakti. Un tapa vakars un rīts—pirmā diena.

6 Un Dievs sacīja: „Lai top izplatījums ūdens vidū, kas lai šķiŗ ūdeņus no ūdeņiem.“

7 Un Dievs izveidoja izplatījumu, lai tas šķirtu ūdeņus, kas bija zem izplatījuma, no ūdeņiem virs izplatījuma. Un tā notika.

8 Un Dievs nosauca izplatījumu par debesīm. Un tapa vakars un rīts—otra diena.

9 Un Dievs sacīja: „Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas ir zem izplatījuma, lai sausa zeme tiktu redzama.“ Un tā notika.

10 Tad Dievs nosauca sausumu par zemi, bet ūdens krājumu nosauca par jūŗu. Un Dievs redzēja to labu esam.

11 Tad Dievs sacīja: „Lai zeme izdod zaļu zāli, stādus, kas nobriedina sēklu, un augļu kokus, kas nes katrs savus augļus ar savu sēklu.“ Un tā notika.

12 Tad zeme izdeva zaļu zāli, stādus, kas paši nobriedina sēklu, un kokus, kas nes augļus, ikvienu ar savu sēklu. Un Dievs redzēja to labu esam.

13 Un tapa vakars un rīts—trešā diena.

14 Un Dievs sacīja: „Lai top spīdekļi debess izplatījumā; tie lai atšķiŗ dienu no nakts un lai ir par zīmēm, kas sadala laiku dienās un gados,

15 Un ir par spīdekļiem debess izplatījumā, kas spīd pār zemi.“ Un tā notika.

16 Tad Dievs radīja divus lielus spīdekļus: lielāko spīdekli, lai tas valdītu pār dienu, un mazāko, lai tas valdītu pār nakti, kā arī zvaigznes.

17 Un Dievs lika tos debess izplatījumā, lai tie spīdētu pār zemi

18 Un valdītu pār dienu un nakti un lai šķirtu gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam.

19 Un tapa vakars un rīts—ceturtā diena.

20 Tad Dievs sacīja: „Lai ūdenī mudžēt mudž dzīvo radījumu pulki, un putni lai lido pār zemi zem debess izplatījuma.“

21 Un Dievs radīja lielos jūŗas zvērus un visus dzīvniekus, kas rāpo un pulkiem pilda ūdeņus, katru pēc savas kārtas, un visus spārnainos putnus, katru pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

22 Un Dievs svētīja tos un sacīja: „Vaislojieties un vairojieties un piepildiet jūŗas ūdeņus. Arī putni lai vairojas virs zemes“

23 Un tapa vakars un rīts—piektā diena.

24 Tad Dievs sacīja: „Lai zeme izdod dzīvniekus, katru pēc savas kārtas, lopus, rāpuļus un meža zvērus, katru pēc savas kārtas.“ Un tā notika.

25 Tā Dievs radīja zvērus, katru pēc savas kārtas, un lopus pēc to kārtas un visādus rāpuļus, katru pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

26 Tad Dievs sacīja: „Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un mūsu līdzības; tas lai valda pār zivīm jūŗā un par lopiem, pār putniem apakš debess, pār visu zemi

un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes
virsū."
27 Un Dievs radīja cilvēku pēc sava
tēla un līdzības, pēc sava tēla Viņš to
radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.
28 Un Dievs tos svētīja un sacīja
viņiem: „Augļojieties un vairojieties!
Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to un
valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā
un visiem dzīvniekiem, kas rāpo pa
zemi."
29 Un Dievs sacīja: „Redzi, Es tagad
esmu jums devis visus augus, kas noga-
tavina sēklu, kas vien ir zemes virsū, un
visus kokus, kas nes augļus ar savu sēklu,
lai tie jums būtu par ēdamo.
30 Bet visiem zemes zvēriem un
visiem putniem gaisā un visiem rāpuļiem,
kas rāpo pa zemes virsu, kam ir dzīvība,
Es dodu visu zaļo zāli par barību." Un
tā notika.
31 Un Dievs pārbaudīja visu, ko
Viņš bija darījis, un, lūk, viss bija ļoti
labs. Un tapa vakars un rīts—sestā
diena.

2. NODAĻA

1 Tā tika pabeigtas debesis un zeme
un visi to pulki.
2 Un Dievs pabeidza septītajā dienā
visus darbus, kādus Viņš bija darījis, un
atpūtās septītajā dienā no visa sava darba,
ko bija darījis.
3 Un Dievs svētīja septīto dienu un
iesvētīja to par svētu dienu, jo Viņš tanī
atdusējās no visa sava darba, ko radīdams
bija darījis.
4 Šis ir tas stāsts par debess un zemes
izcelšanos, kad tās tika radītas. Tas bija
laikā, kad Dievs tas Kungs zemi un
debesis radīja.
5 Zemes virsū vēl nebija neviena
lauku krūma, un vēl neviena lauku zāle
nezēla, jo Dievs tas Kungs vēl nebija
licis lietum līt virs zemes, un vēl nebija
neviena cilvēka, kas zemi koptu.
6 Tad migla cēlās no zemes un
slacināja visu zemes virsu.
7 Un Dievs tas Kungs izveidoja cil-
vēku no zemes un iedvesa viņa nāsīs
dzīvības dvašu; tā cilvēks kļuva par dzīvu
būtni.
8 Un Dievs tas Kungs dēstīja dārzu
Ēdenē, tālu austrumos, tur Viņš ielika
cilvēku, ko bija veidojis.
9 Un Dievs tas Kungs lika izaugt no
zemes visādiem kokiem, kuŗus bija jauki
uzskatīt un no kuŗiem bija patīkami ēst,
bet dārza vidū dzīvības kokam un laba un
ļauna atzīšanas kokam.
10 Un upe iztecēja no Ēdenes, tā
slacināja dārzu. Tā tur dalījās četrās
straumēs:
11 Vienas vārds ir Pišona, tā plūst
apkārt visai Havilas zemei, kur ir zelts.
12 Un šīs zemes zelts ir labs. Tur
atrodams arī bedelijs un šohamas akmens.
13 Otras upes vārds ir Gihona, tā
plūst apkārt visai Kuša zemei.
14 Bet trešās upes vārds ir Hidekela,
tā plūst austrumos no Asuras. Ceturtās
upes vards ir Eifrata.
15 Un Dievs tas Kungs ņēma cilvēku
un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to
koptu un apsargātu.
16 Dievs tas Kungs pavēlēja cilvēkam
sacīdams: „No visiem dārza kokiem tu
vari pēc patikas ēst,
17 Bet no laba un ļauna atzīšanas koka
tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi
no tā, tu mirdams mirsi."
18 Un Dievs tas Kungs sacīja: „Nav
labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu
palīgu, kas būs ap viņu."
19 Tad Dievs tas Kungs veidoja no
zemes visādus lauka zvērus un putnus
gaisā un lika viņiem iet pie cilvēka,
vērodams, kādā vārdā tas tos nosauks,
un kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvību,
tā to sauktu.
20 Un cilvēks nosauca vārdā visus
mājas lopus, visus putnus gaisā un visus
lauka zvērus, bet viņš neatrada palīga,
kas viņam atbilstu.
21 Tad Dievs tas Kungs lika cietam
miegam nākt pār cilvēku. Un kad tas
bija aizmidzis, Viņš izņēma vienu no
viņa sānkauliem, aizpildīdams vietu ar
miesu.

22 Šo sānkaulu, ko Viņš no cilvēka bija ņēmis, Dievs tas Kungs izveidoja par sievieti un lika tai iet pie cilvēka.
23 Tad cilvēks sacīja: „Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Tai būs saukties par vīreni (sievu), tāpēc ka tā no vīra ir ņemta.
24 Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu."
25 Un tie abi—cilvēks un viņa sieva—bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā.

3. NODAĻA

1 Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs tas Kungs bija radījis. Tā teica sievai: „Vai Dievs tas Kungs tiešām jums būtu aizliedzis ēst no visiem dārza kokiem?"
2 Sieva teica čūskai: „Mums ir atļauts ēst no visiem dārza koku augļiem,
3 Bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tiem jums nebūs ēst nedz tos aiztikt, citādi jūs mirsit."
4 Tad čūska teica sievai: „Jūs nemirsit vis,
5 Bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsit, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns."
6 Un sieva vēroja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas acīm jo tīkams un iekārojams, to uzskatot. Un viņa ņēma no koka, un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija pie viņas, un tas arī ēda.
7 Tad viņu abu acis tika atvērtas, un viņi redzēja, ka viņi bija kaili, un viņi sašuva vīģes lapas un izveidoja sev priekšautus.
8 Kad viņi sadzirdēja Dieva tā Kunga balsi, kad Viņš dienas vēsumā staigāja pa dārzu, tad cilvēks un viņa sieva paslēpās dārza kokos Dieva tā Kunga priekšā.
9 Un Dievs tas Kungs sauca Ādamu, sacīdams: „Kur tu esi?"
10 Tas atbildēja: „Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes, jo es esmu kails, un es paslēpos."
11 Bet Viņš sacīja: „Kas tev ir sacījis, ka tu esi kails? Tu taču nebūsi ēdis no koka, no kuŗa Es tev aizliedzu ēst?"
12 Un cilvēks sacīja: „Sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu."
13 Un Dievs tas Kungs sacīja sievai: „Ko tu esi darījusi?" Un sieva sacīja: „Čūska mani pievīla, un es ēdu."
14 Un Dievs tas Kungs sacīja čūskai: „Tādēļ, ka tu to esi darījusi, tu esi nolādētākā visu dzīvnieku un lauku zvēru vidū! Uz sava vēdera tev būs līst un pīšļus rīt visu tavu mūža dienu.
15 Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī."
16 Sievai Viņš sacīja: „Vairodams Es vairošu tavus grūtumus un tavas nopūtas, kad tu kļūsi māte. Sāpēs tev būs bērnus dzemdēt, un tava iegriba būs pēc tava vīra, bet viņam būs valdīt pār tevi."
17 Un Ādamam Viņš sacīja: „Tāpēc, ka tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, no kuŗa Es biju tev aizliedzis ēst, lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, grūti strādājot, būs maizi ēst visu tavu mūžu.
18 Ērkšķi un dadži lai tev izaug no tās, no lauka augiem tev būs pārtikt.
19 Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, kamēr tu atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: tu esi puteklis, un pie pīšļiem tev būs atkal atgriezties."
20 Un cilvēks nosauca savas sievas vārdu Ieva,[1] jo viņa kļuva visu dzīvo māte.
21 Un Dievs tas Kungs darīja vīram un sievai drānas no ādām un lika tiem tās apģērbt.
22 Un Dievs tas Kungs sacīja: „Lūk, cilvēks ir kļuvis kā kāds no mums, zinādams, kas labs un ļauns! Bet ka tas tagad neizstiepj savu roku, un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nekļūst mūžīgs, un nedzīvo mūžīgi!"

[1] arī HAVA—ebr.—dzīvā.

23 Tā Dievs tas Kungs izraidīja viņu
no Ēdenes dārza, lai tas apstrādātu zemi,
no kuŗas tas pats bija ņemts.
24 Un Viņš tam lika būt par svešinieku, un ķerubiem ar atvēzta zobena
liesmu lika apmesties austrumos no
Ēdenes dārza, lai tie apsargātu ceļu uz
dzīvības koku.

LATVIJAS BĪBELES BIEDRĪBA

226010 Rīga 10, Lāčplēša ielā 4-4

Latvian Bible 73

United Bible Societies 1992– 20M